

Sygn. akt I C 26/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 16 czerwca 2016 r.

Sąd Rejonowy Gdańsk – Północ w Gdańsku I Wydział Cywilny

w składzie :

Przewodniczący : SSR Aleksandra Konkel

Protokolant: Judyta Pukownik

po rozpoznaniu w dniu 16 czerwca 2016 r. w Gdańsku

na rozprawie

sprawy z powództwa M. G.

przeciwko (...) Towarzystwu (...) Spółce akcyjnej w W.

o zapłatę

I. zasądza od pozwanego (...) Towarzystwa (...) Spółki akcyjnej w W. na rzecz powoda M. G. kwotę 10.131,09 zł (dziesięć tysięcy sto trzydzieści jeden złotych dziewięć groszy) wraz z odsetkami:

- od kwoty 5.001 zł od dnia 19 czerwca 2013 r. do dnia 31 grudnia 2015 r. w wysokości odsetek ustawowych oraz od dnia 1 stycznia 2016 r. do dnia zapłaty w wysokości ustawowych odsetek za opóźnienie;

- od kwoty 5.130,09 zł od dnia 15 marca 2016 r. do dnia zapłaty w wysokości ustawowych odsetek za opóźnienie;

II. oddała powództwo w pozostałym zakresie;

III. kosztami procesu obciąża pozwanego w całości pozostawiając szczegółowe ich wyliczenie referendarzowi sądowemu.

IC 26/15

UZASADNIENIE

Powód M. G. wniósł o zasądzenie od pozwanego (...) Towarzystwa (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w W. kwoty 5.001 zł wraz z odsetkami ustawowymi od dnia 19 czerwca 2013 r. do dnia zapłaty oraz z kosztami procesu.

W uzasadnieniu pozwu wskazano, że w następstwie zdarzenia komunikacyjnego w dniu 15 kwietnia 2013 roku uszkodzeniu uległ pojazd marki C. o nr rej. (...), stanowiący własność poszkodowanego M. G.. W następstwie zgłoszenia szkody pozwany posiadający status ubezpieczyciela OC sprawcy szkody wszczął postępowanie likwidacyjne. Uznał swoją odpowiedzialność za powstałą szkodę i wypłacił odszkodowanie w wysokości 4.899,79 zł. Zdaniem powoda pozwany niezasadnie uznał uszkodzenia przedniego prawego naroża, w tym reflektora, wykładziny przedniego prawego nadkola, jako niezwiązane ze szkodą a nadto obniżył stawki za prace blacharsko – lakiernicze do wysokości 60 zł/rbh, przy zastosowaniu amortyzacji na części zamiennie w wysokości 40%. Zdaniem powoda celowy i ekonomicznie uzasadniony koszt naprawy pojazdu powinien wynosić 13.199,19 zł, przy przyjęciu stawki za prace naprawcze na poziomie 120 zł netto za rbh oraz bez pomniejszania cen części zamiennych o 40%.

Wysokość szkody powód określił na kwotę 8.299,40 zł. Wskazał, iż dochodzi jedynie części roszczenia, zastrzegając prawo do jej rozszerzenia.

W odpowiedzi na pozew pozwany wniósł o oddalenie powództwa w całości oraz o zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego.

W uzasadnieniu podniósł, iż powód nie wykazał dochodzonego roszczenia, nie przedłożył żadnej kalkulacji naprawy, czy innego dokumentu potwierdzającego jego stanowisko w sprawie. Nie wskazał warsztatu naprawczego, w którym została dokonana naprawa, nie przedstawił również faktury VAT za jego naprawę. W ocenie pozwanego dotychczas wypłacona kwota odszkodowania w pełni odpowiada wysokości szkody powstałej w przedmiotowym pojeździe. Argumentował, iż w kalkulacji naprawy uwzględniono wiek pojazdu, który w chwili szkody liczył 6 lat. Zdaniem pozwanego potrącenia wymagały elementy zakwalifikowane do wymiany: lampa pozycyjna przednia prawa, błotnik przedni prawy z potrąceniem (...) 30% - jako element po wcześniejszych naprawach BL – element niepełnowartościowy, listwa drzwi przednich prawych i tylnych prawych oraz elementy zakwalifikowane do naprawy: reflektor przedni prawy jako element uszkodzony wcześniej w innej szkodzie, nosi ślady uszkodzeń bez związku ze szkodą, zderzak przedni uznano lakierowanie naprawcze; zdaniem pozwanego element uszkodzony wcześniej w innej szkodzie nosi ślady uszkodzeń bez związku lewej i prawej strony, które kwalifikowały go do wymiany, lecz nie został on wymieniony. Wobec tego zastosowano potrącenie na lakierowaniu w wysokości (...) 80%. Według pozwanego drzwi przednie prawe noszą wcześniejsze uszkodzenia, nie związane ze szkodą w związku z tym zastosowano potrącenie na lakierowaniu (...) 50%. Ponadto 50% potrącenie zastosowano z uwagi na brak związku z przedmiotową szkodą także przy lakierowaniu ściany tylnej prawej, felgi aluminiowej przedniej prawej oraz zderzaka tylnego. Jednocześnie 50% potrącenie na lakierowaniu zastosowano również na drzwiach tylnych prawych oraz wykładzinie tylnego progu prawego z uwagi na ich uszkodzenia eksploatacyjne. Pozwany kwestionował również zasadność dochodzenia odsetek w sposób wskazany w pozwie. Zdaniem pozwanego zasadne jest zasądzenie odsetek dopiero od wyrokowania.

Pismem procesowym z dnia 19 lutego 2016 r. powód zmodyfikował treść pozwu wskazując, iż nosi o zasądzenie od pozwanego kwoty 10.131,09 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 29 czerwca 2013 r. do dnia zapłaty, podtrzymując żądanie w zakresie kosztów procesu.

Sąd ustalił, co następuje:

W dniu 15 kwietnia 2013 roku doszło do kolizji drogowej na ulicy (...) w G., na skutek której uszkodzeniu uległ pojazd marki C. o nr rej. (...), stanowiący własność poszkodowanego M. G.. Odpowiedzialnym za kolizję oraz powstałą w jej wyniku szkodę był kierujący posiadający ubezpieczenie z tytułu odpowiedzialności cywilnej w (...) Towarzystwie (...) S.A. w W.. Szkada wynikła z powyższej kolizji została zgłoszona pozwanemu z tytułu polisy ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej sprawcy nie później niż w dniu 7 maja 2013r.

(okoliczność bezsporna, nadto dowód: oświadczenie sprawcy, k.63, k.57 akt szkody; dokumentacja zdjęciowa, k.86-100 akt szkody)

W dniu 7 maja 2013r. pozwany sporządził kalkulację naprawy pojazdu powoda, wyceniając jej koszt wyrażony wartością brutto na 7.417,67 zł.

(dowód: kalkulacja naprawy, k.67-73 akt szkody)

Decyzją z dnia 18 czerwca 2013 r. (...) Towarzystwo (...) S.A. w W. przyznała M. G. kwotę 4.899,79 zł tytułem odszkodowania – zwrotu kosztów naprawy uszkodzonego pojazdu na skutek zdarzenia z dnia 15 kwietnia 2013 r. przyjmując za podstawę wyliczeń kalkulację naprawy z dnia 12 czerwca 2013r., w której nie ujęto wszystkich uszkodzeń objętych kalkulacją z maja 2013r.

(okoliczność bezsporna, nadto dowód: decyzja z dnia 18.06.2013 r. –k. 18; kalkulacja naprawy, k.19-25)

Powód w dniu 13 lutego 2014 r. zbył pojazd marki C. o nr rej. (...) w stanie uszkodzonym za kwotę 5.000 zł.

(dowód: przesłuchanie powoda M. G. – k.112-113, umowa sprzedaży –k. 150)

Pismem z dnia 17 lutego 2014 r. powód wezwał pozwany zakład ubezpieczeniowy do zapłaty kwoty 8.299,40 zł, stanowiącej niedopłatę wynikającą z rozliczenia szkody z dnia 15 kwietnia 2013 r., jednakże bezskutecznie.

(dowód: pismo z dnia 17 lutego 2014 r. – k. 26-29, pismo z dnia 27 marca 2014 r. –k. 30-31)

Uzasadniony ekonomicznie koszt naprawy pojazdu marki C. o nr rej. (...) w związku z uszkodzeniami powstałymi w wyniku kolizji z dnia 15 kwietnia 2013r. wyniósł 15.030,88 zł brutto, przy zastosowaniu części nowych i oryginalnych z uwzględnieniem stosownych potrąceń w zakresie ubytku wartości lakieru - 258,52 zł oraz ubytku wartości części zamiennych – 2.978,41zł oraz stawek za roboczogodziny dla prac mechaniczno –blacharskich na poziomie 112 zł oraz dla prac lakierniczych na poziomie 127 zł.

Uszkodzenia prawej strony na całej długości pojazdu i na tej samej wysokości, w tym uszkodzenie prawego reflektora i narożnika powstały podczas zdarzenia z dnia 15 czerwca 2013 r. Biorąc pod uwagę wysokość i charakter uszkodzeń pojazdu do zdarzenia mogło dojść na odcinku drogi wskazanym przez powoda.

(dowód: pisemna opinia biegłego sądowego do spraw samochodowych L. A. –k. 70-89, ustna opinia biegłego sądowego do spraw samochodowych L. A. –k. 113)

Sąd zważył, co następuje:

Sąd oparł swe ustalenia na podstawie dokumentów i kopii dokumentów złożonych do akt sprawy oraz zgromadzonych w aktach szkody. Ich prawdziwość i autentyczność nie była kwestionowana przez żadną ze stron. W związku z tym Sąd również nie widząc podstaw do ich zakwestionowania, uznał je w całości za wiarygodne.

Sąd uznał za wiarygodne zeznania powoda M. G., jakkolwiek okazały się one przydatne dla rozstrzygnięcia w niewielkim jedynie zakresie.

Okoliczności faktyczne w istotnych dla rozstrzygnięcia przedmiotowej sprawy kwestiach Sąd ustalił głównie w oparciu o opinię biegłego sądowego do spraw samochodowych L. A..

Strona pozwana wniosła zastrzeżenia do powyższej opinii, na skutek czego biegły złożył uzupełniającą opinię ustną, w której w sposób szczegółowy i wyczerpujący do tych zastrzeżeń się odniósł.

Po złożeniu przez biegłego opinii uzupełniającej strona pozwana nie podważyła skutecznie opinii, również Sąd nie dopatrzył się potrzeby jej uzupełnienia, czy wyjaśnienia. Wskazać należy, że opinia sporządzona została przez osobę o odpowiednich kwalifikacjach, w oparciu o zgromadzony materiał oraz zawierała precyzyjne wnioski, które zostały logicznie uzasadnione.

Przystępując do rozważań prawnych należy wskazać, że stan faktyczny w sprawie był w częściowo niesporny, a powództwo zasługiwało na uwzględnienie w przeważającym zakresie. Pozwany nie kwestionował w szczególności faktu wystąpienia kolizji drogowej, jak i samej zasady odpowiedzialności odszkodowawczej pozwanego Zakładu, bezspornie na podstawie ubezpieczenia od odpowiedzialności cywilnej. Poza sporem była również wysokość wypłaty odszkodowania z tytułu naprawy uszkodzonego pojazdu.

Spornym zagadnieniem w przedmiotowej sprawie była wysokość stawek za robociznę zastosowaną przy naprawie przedmiotowego pojazdu oraz zasadność użycia do naprawy uszkodzonego samochodu oryginalnych części a nadto związek z przedmiotowym zdarzeniem uszkodzenia przedniego prawego naroża, w tym reflektora i wykładziny przedniego prawego nadkola. Strona pozwana kwestionowała bowiem, aby do tych uszkodzeń doszło w wyniku kolizji z dnia 15 kwietnia 2013r.

Należy w tym miejscu zaznaczyć, iż naprawienie szkody oznacza wykonanie czynności niezbędnych do przywrócenia stanu sprzed szkody zaistniałej w pojeździe, przy czym brak poniesienia tych kosztów przez stronę poszkodowaną nie oznacza, iż szkody tej nie poniosła. Powód ma prawo żądać uiszczenia na jego rzecz odszkodowania w wysokości niezbędnej do przywrócenia pojazdu do stanu poprzedniego.

Zgodnie z przepisem art. 822 kc, w wyniku zawarcia umowy ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej zakład ubezpieczeń zobowiązuje się do zapłacenia określonego w umowie odszkodowania za szkody wyrządzone osobom trzecim, wobec których odpowiedzialność za szkodę ponosi ubezpieczający albo osoba na rzecz której została zawarta umowa ubezpieczenia. Świadczenie ubezpieczyciela obejmuje zapłatę sumy pieniężnej odpowiadającej wysokości poniesionej przez poszkodowanego szkody (art. 805 kc). Wysokość odszkodowania powinna być ustalona według reguł określonych w art. 363 kc i art. 361 kc, przy czym w przypadku uszkodzenia rzeczy w stopniu umożliwiającym przywrócenie jej do stanu poprzedniego, osoba odpowiedzialna za szkodę obowiązana jest zwrócić poszkodowanemu „wszelkie celowe, ekonomicznie uzasadnione wydatki, poniesione w celu przywrócenia do stanu poprzedniego (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 20 listopada 1970 r., II CR 425/72, OSNCP 1973/6/111).

Zgodnie z kolei z wyrokiem Sądu Najwyższego z dnia 5 listopada 1980 roku (III CRN 223/80, OSNC 1981/10/186), który niniejszy Sąd podziela w całości, przywrócenie rzeczy uszkodzonej do stanu poprzedniego polega na doprowadzeniu jej do stanu używalności w takim zakresie, jaki istniał przed wyrządzeniem szkody. Jeżeli do osiągnięcia tego celu konieczne jest użycie nowych elementów, to poniesione na nie wydatki wchodzą w skład kosztów naprawienia szkody przez przywrócenie rzeczy do stanu poprzedniego. W konsekwencji powyższe wydatki obciążają osobę odpowiedzialną za szkodę.

Pozwany kwestionował część uszkodzeń, wskazując brak ich związku ze szkodą z dnia 15 kwietnia 2013 r. Tym niemniej w aktach szkody znajduje się wyliczenie - pierwsza ze sporządzonych kalkulacji naprawy, wykonana na zlecenie pozwanego, w której uznał reflektor i narożnik za uszkodzony w związku ze szkodą z dnia 15 marca 2013 r. W aktach sprawy brak jest danych, które pozwoliłyby zakwestionować te uszkodzenia jako powstałe w wyniku przedmiotowego zdarzenia. Ponadto, analiza dokumentacji fotograficznej pojazdu powoda po zdarzeniu oraz miejsca, w którym do kolizji doszło (usytuowanie barierek) pozwalają stwierdzić, że uszkodzenia kwestionowane przez ubezpieczyciela powstały w wyniku przedmiotowej kolizji. Z dokumentacji szkody nie wynika również, aby elementy i części pojazdu przeznaczone do wymiany, za wyjątkiem zderzaka przedniego, błotnika przedniego prawego i ubytku wartości lakieru, które zostały przez biegłego uwzględnione w opinii, znajdowały się w dacie szkody w nieprawidłowym stanie technicznym. Stąd, ich wartość winna zostać uwzględniona w pełnej wysokości. Co więcej, zastosowanie do naprawy części nowych i oryginalnych nie spowodowało by zwiększenia wartości pojazdu względem wartości sprzed kolizji.

Z przytoczonych względów, w oparciu o opinie biegłego sądowego, Sąd ustalił niezbędny i ekonomicznie uzasadniony koszt naprawy uszkodzonego pojazdu na kwotę 15.030,88 zł.

Mając na względzie wskazaną wartość oraz fakt, że pozwany tytułem odszkodowania wypłacił przed wszczęciem procesu kwotę 4.899,79 zł należało uznać, iż pozwany nie wykonał w całości ciążącego na nim zobowiązania, wynikającego z umowy ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej. Dlatego też Sąd orzekł jak w punkcie I wyroku zasądzając na rzecz powoda kwotę 10.131,09 zł, stanowiącą różnicę pomiędzy kwotą powodowi należną tytułem odszkodowania (15.030,88 zł) i kwotą dotychczas, z tego tytułu, wypłaconą (4.899,79 zł).

O odsetkach od pierwotnie żądanej kwoty 5.001 zł Sąd orzekł zgodnie z żądaniem pozwu na podstawie art. 481§1 i 2 kc w zw. z art. 14 ust.1 i 2 ustawy z dnia 22 maja 2003r. ubezpieczeniach obowiązkowych, (...) zasądzając je od dnia 19 czerwca 2013r. to jest od dnia następnego po dniu wydania przez ubezpieczyciela decyzji o przyznaniu odszkodowania w zaniżonej wysokości.

Natomiast o odsetkach od kwoty 5.130,09 zł, o jaką powód rozszerzył żądanie pozwu, Sąd orzekł zgodnie z art. 481§1 i 2 kc oznaczając datę początkową ich naliczania na dzień 15 marca 2016 r. W tej dacie bowiem nastąpiło doręczenie stronie pozwanej pisma procesowego rozszerzającego powództwo o wskazaną kwotę.

W pozostałym zakresie, to jest co do żądania odsetek w zakresie rozszerzonego powództwa za okres poprzedzający datę doręczenia pozwanemu pisma rozszerzającego żądanie pozwu, Sąd powództwo oddalił.

O kosztach procesu Sąd orzekł przy zastosowaniu art. 100 kpc i art. 108 §1 kpc, obciążając kosztami procesu pozwanego w całości, pozostawiając szczegółowe wyliczenie Referendarzowi sądowemu.

1. (...)

2. (...)

3. (...)